

2017. szeptember 5. – Posztra poszt

2017. szeptember 3-án részt vettem egy Facebook-os posztra reagáló beszélgetésben, melyet Libor Zoltán írt és az alábbi linken érhető el: <https://www.facebook.com/zoltan.libor.96/posts/140366669746969> „Fék, nyúz” címmel. Alapvetően a médiáról, a párhuzamos valóságokról, az oktatásról és a mai viszonyokról szól.

2017. szeptember 3-án az alábbiakat reagáltam:

Szerintem az a baj, hogy egy végtelenségig megosztott nemzet vagyunk, melyet leginkább az elmúlt 3 évtized „hatalmasságainak” köszönhetünk – oldaltól függetlenül. Szerintük (sokak szerint) valami vagy fehér vagy fekete, átmenet nincs (nem lehetséges, szigorúan tilos és tiltott). Árulónak néznek, ha egyetértek a másik oldal cselekedetével, ötletével. És ez fordítva is igaz. Ez a helyzet a médiával is. Úgy vélem, hogy csak a fanatikusok szerint nem szabad elolvasni/hallgatni a másik oldalhoz köthető médiát. Aki realis(abb) képet akar kapni, az mindenhol szemezget. Igen, vannak még igaz újságírók, de sajnos sok nem újságíró is ott ténykedik a médiában. Nem ártana a tisztulás, bár ez más területekre is ugyanúgy érvényes. És mi lenne a megoldás az alap problémára? Normálisan gondolkozni és valódi nemzetként élni...

2017. szeptember 4-én Szeberényi Gyula Tamás így kommentálta az írásomat:

Szerintem az elmúlt 3 évtizednél sokkal megosztottabb volt a nemzet azt megelőzően. Legfeljebb ezt nem lehetett kinyilvánítani, mert akkor tényleg diktatúra volt. Abban a családban, amelyikben én felnőttem, ez nyilvánvaló is volt. Ezért is vagyok azon az oldalon, ahol vagyok. Talán te is azért vagy ott, mert azt az időszakot az egység és béke időszakának éltétek meg.

Erre szeretnék most válaszolni egy picit hosszabban, mint ahogy a Facebook-on szoktam:

Bocsi Tamás, lehet rosszul fogalmaztam...

Visszatekintve az emberiség történelmére, 3 évtized helyett 3 évezredet is írhattam volna, a magyarságot tekintve pedig akár a Honfoglalásig is vissza lehetne menni. Mindig volt 1-2-3 tábor, amelyek mást mondtak, vagy ugyanazt a történetet más szemszögből közelítették meg és adták elő.

Visszakanyarodva az általam írottakra... Igazat adok abban neked, hogy a '90-es éveket megelőzően nem lehetett úgy véleményt kinyilvánítani, ahogy az elvárható lett volna.

1981-ben születtem, gyerekként másként éltem meg az akkori történéseket. Fontosabbak voltak a haverok, akikkel lementünk a játszótérre, vagy az iskola és a tanulás. Másik generációhoz tartozunk, ez így alakult.

„Talán te is azért vagy ott, mert azt az időszakot az egység és béke időszakának éltétek meg.” Tévedsz Tamás, de nem probléma. Ne gondold, hogy az én családom így élte meg azt a korszakot.

És miért vagyok a politikai paletta ezen oldalán?

2010-ben innen jött megkeresés, hogy foglalkozzak a helyi közélettel. Látva az akkori tavaszi választási eredményeket, sejtve, hogy mi lesz összesel, nemet is mondhattam volna. Nem tettem, mert érdekel a köz, a közélet és a sokak által mocskosnak tartott politika.

Az a helyzet, hogy a pártpreferencia az életben, a közösséghez való viszonyomban nem áll dobogós helyen. Először is büszke és boldog családapa vagyok. Majd pedig a hazáját szerető magyar, aki egyben európai is. Ezt követően pedig szolidáris vagyok, aki tenni akar a nagy egyenlőtlenségek ellen.

Napjainkban azt látom, hogy elmosódnak a határok a politikai jobb- és baloldal között: mindenki mond mindent, szemeztetve a másik térfélről is.

Tényleg van abban valami, hogy a politika egyfajta termék, melyet sokan, sokféleképpen akarnak eladni. Egyszer az egyiknek sikerül, máskor a másiknak.

És ha így nézem a dolgokat, akár a ti csapatotokban is lehetnék. Most jöhet az, hogy áruló vagyok, meg köpönyegforgató, stb. De én nem így látom. Vagyok én, mint fix pont a saját életben és rajtam kívül vannak a pártok, akik jönnek-mennek, átalakulnak, változnak. Fel lehet szedni jó gondolatokat, ötleteket, cselekedeteket innen is és onnan is.

Mert még mindig azt mondom, hogy az élet nem csak fekete és fehér. Vannak átmenetek és ez így van rendjén. Gondolom, te sem akarsz kizárólag egyféleképpen gondolkodó embereket, mert abból elég nehéz a fejlődést kicsikarni. Nem bólogató Jánosokra van szükségünk, hanem gondolkodó lényekre, akiknek az az érdeke, hogy fejlődjön Magyarország.

Egy célt pedig más-más úton is el lehet érni. Az egyik könnyebb, a másik nehezebb. Ha pedig elakadunk, más irányba akarunk menni, akkor jöhet a navigációs szoftverekből ismert mondat: „Újratervezés”.

A beszélgetést pedig egy-egy pohár finom kávé/bor mellett is folytathatjuk, aztán siessünk haza a feleségeinkhez, illetve a Gyerköceinkhez, mert Ők a legfontosabbak az életben.

Péter